

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.089 van 26 juni 2013
in de zaak A. 205.589/XIV-34.379**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 juli 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 83.158 van 18 juni 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8837 van 27 juli 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 11 juni 2009 België binnen en verklaart zich op 28 november 2011 een derde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 20 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 maart 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 18 juni 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “de materiële motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen” op. Hij citeert de motivering van het bestreden arrest en licht het middel als volgt toe:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) begint de overweging in het bestreden arrest terecht met de opmerking dat zij, zonder het gezag van gewijsde te schenden, geen uitspraak mag doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Geheel ten onrechte stelt de Raad evenwel dat aan de stukken van verzoeker geen bewijswaarde mag worden gelegd omdat deze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen en bepaalde documenten slechts fotokopieën zouden betreffen.

De Raad heeft duidelijk nagelaten deze documenten elk afzonderlijk te beoordelen, en spreekt zij slechts in algemene bewoordingen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de Raad de kritiek van verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep tegen de beslissing van het CGVS, geheel heeft genegeerd en op geen enkele wijze heeft besproken.

Verzoeker legde immers naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag onder meer het document van de dienst 'tracing' van het Rode Kruis voor.

Het CGVS stelde hieromtrent in haar beslissing :

Verder legde u een document van de dienst "tracing" van het Rode Kruis voor. U stelt dat u deze documenten van het Rode Kruis voorlegt om te staven dat u uit Laghman afkomstig zou zijn (CGVS, p. 7). Het louter voorleggen van een dergelijk document kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen documenten immers te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De inhoud van het bericht roept overigens verdere verwondering op. Er wordt immers wederom verwezen naar de verdwijning van uw oudere broer, een aspect dat u reeds aanhaalde in uw tweede asielaanvraag maar waaraan geen geloof kon worden gehecht. Wat er ook van zij, eveneens dient te worden opgemerkt dat u nergens enige vorm van bewijs aanbrengt dat de vrouw die met de medewerker van het Rode Kruis in Laghman sprak uw moeder is, noch heeft u op enig moment uw eigen identiteit aangetoond met originele stukken.

Verzoeker stelde dienaangaande in zijn verzoekschrift tot beroep dat verwerende partij ten onrechte uit het document heeft afgeleid dat er geen bewijs is dat de vrouw die met de medewerker van de Afghaanse Rode Halve Maan sprak de moeder van cliënt is. Er mag evenwel van uitgegaan worden dat het Internationale Rode Kruis Comité in Afghanistan zulks heeft geverifieerd alvorens van deze persoon een verklaring te akteren.

Gelet op het begeleidend schrijven van de medewerker van het Rode Kruis moet dan ook worden aangenomen dat aan de hoedanigheid van deze vrouw niet kan worden getwijfeld.

Aldus had het CGVS louter een veronderstelling opgeworpen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de moeder via deze medewerker liet weten dat zij bij de oom in Sanga, provincie Laghman woonde en de broer van verzoeker zonder enig spoor verdwenen was uit het dorp.

Inhoudelijk ondersteunde dit document dan ook de eerdere verklaringen van verzoeker dienaangaande. De Raad heeft zulks evenwel naast zich neergelegd en niet gemotiveerd waarom de Raad aan dit concrete document geen bewijswaarde hechtte. De bewijskracht van dit document vloeit nochtans voort uit het feit dat het Internationale Rode Kruis Comité in Afghanistan het bericht heeft geakteerd. Hierdoor is het van elke valsheid ontdaan en moet worden aangenomen dat het de verklaringen van verzoeker kon ondersteunen. Met dit element werd op geen enkele wijze rekening gehouden.

Uit dit schrijven blijkt verder dat de familie en bijgevolg ook verzoeker afkomstig is uit de provincie Laghman.

Door dit document evenwel al te snel ter zijde geschoven, heeft de Raad artikel 39/76 Vw., alsook de materiële motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen geschonden.

Het louter in algemene bewoordingen stellen dat aan de stukken van verzoeker geen bewijswaarde mag worden gelegd omdat deze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen en bepaalde documenten slechts fotokopieën zouden betreffen, is onvoldoende, aangezien aan de Raad werd verzocht om het document van de dienst 'tracing' van het Rode Kruis en de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande nader te beoordelen. Dit document is origineel (hetgeen door niemand wordt betwist) én ondersteunt de eerdere verklaringen van verzoeker.

De Raad heeft het document en de kritiek van verzoeker op de beweringen van verwerende partij, niet besproken. Nochtans ondersteunt het document het relaas van verzoeker en kan het de eerdere beslissingen in een voor verzoeker positieve zin kunnen ombuigen.

Nu dit document niet van valsheid wordt beticht, noch door de Raad wordt aangetoond dat op welke wijze zij de verklaringen van verzoeker niet afdoende ondersteunen, zijn de in het middel weerhouden verplichting en wetsartikel geschonden.

Dat het middel derhalve ernstig is.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

- 6.1. Artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op nieuwe gegevens die na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden aangebracht. Het bestreden arrest heeft echter betrekking op nieuwe gegevens die na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag in een nieuwe asielaanvraag voor de commissaris-generaal worden aangebracht, en derhalve niet op het bepaalde in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

De “materiële motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen” is geen bestaand beginsel. De materiële motiveringsplicht zelf is als algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Het middel kan wel in aanmerking worden genomen in de mate dat de schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen wordt opgeworpen. Deze houdt in dat de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet die hem tot de bestreden beslissing brengt. Het is voor de beoordeling van de jurisdictionele motiveringsplicht niet relevant of die motivering ook wel juist en wettig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat hij geen bewijswaarde toekent aan de stukken van de verzoeker omdat “(i) deze niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen en (ii) bepaalde documenten slechts fotocopies betreffen waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan”. Hij stelt dat de nieuwe elementen bijgevolg niet van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat zijn arrest nr. 68.742 van 19 oktober 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift tot beroep aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in geen geval tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Met die motivering geeft de eerste rechter duidelijk aan waarom hij geen bewijswaarde hecht aan de stukken van de verzoeker. In het licht daarvan is het niet vereist dat hij dat voor ieder stuk afzonderlijk vermeldt.

Wat het document van de dienst “tracing” van het Rode Kruis betreft, had de verzoeker in het verzoekschrift tot beroep aangevoerd dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing ten onrechte uit dat document afleidde dat er geen bewijs is dat de vrouw waarmee de medewerker van de Afghaanse Rode Halve Maan sprak de moeder van de verzoeker is. Volgens de verzoeker mag er van uit worden gegaan dat het Internationale Rode Kruiscomité in Afghanistan dit had geverifieerd alvorens een verklaring op te stellen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest in het bestreden arrest echter niet op die kritiek van de verzoeker ingaan nu hij de bewijswaarde van het bewuste document verwerpt omdat het niet door geloofwaardige verklaringen wordt ondersteund.

De kritiek van de verzoeker dat het bewuste document zijn eerdere verklaringen ondersteunt, wordt in het bestreden arrest impliciet doch zeker beantwoord met de motivering dat het asielrelaas van de verzoeker met het arrest nr. 68.742 van 19 oktober 2011 ongeloofwaardig is bevonden wet betreft de persoonlijke problemen en de afkomst van de verzoeker. Vermits volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bewijswaarde aan stukken kan worden gehecht indien zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, hetgeen dus niet het geval is, is het argument van de verzoeker dat het document van het Rode Kruis bepaalde punten van zijn asielrelaas ondersteunt niet relevant en hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar niet nader op in te gaan.

De verzoeker maakt aldus geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aannemelijk. Het enige middel is in die mate ongegrond en de schending van enige andere bepaling of beginsel wordt niet opgeworpen.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen